

Κυριακή 12η Νοεμβρίου 2023

Κυριακή Η' Λουκᾶ.

(Λουκ. 10, 25 – 37).

«ἐν τῷ νόμῳ» (Λουκ. 10, 26).

Στήν εὐαγγελική περικοπή τῆς σημερινῆς ἡμέρας ἕνας νομικός προσποιεῖται ἄγνοια νόμου καί ὁ ἀληθινός νομοθέτης θυμίζει στόν νομικό τόν νόμο, πού ἔπρεπε ἀπό μόνος του νά γνωρίζει καί νά ἐφαρμόζει. Ὁ νομοθέτης Θεός νομοθετεῖ τόν σπουδαιότερο νόμο τῆς κτίσης, τήν ἀγάπη. Ὁ νομοδιδάσκαλος Κύριος παρουσιάζει στόν νομομαθή ἄνθρωπο τή νομοτέλεια τῆς ἀγάπης. Μέ τήν παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη δίνει στήν ἀγάπη τίς διαστάσεις πού ὁ ἀρχαῖος κόσμος δεν φανταζόταν ὅτι εἶχε. Ἔτσι ξεχωρίζει τή νόμιμη ἀπό τήν ἄνομη ἀγάπη. Ξεχωρίζει τόν νόμο πού εἶναι θέλημα Θεοῦ, ἀπό τόν νόμο πού εἶναι ρηχές διατάξεις

άνθρωπινης συμπεριφορᾶς καί τυπικές ὀδηγίες κοινωνικῆς ἁρμονίας.

Ὁ νόμος ὑπάρχει, γιά νά διευκολύνει τή ζωή μας. Ὁ νόμος τῶν ἀνθρώπων ἔχει μία λογική βάση πολύ πρόσκαιρη καί ἐνίοτε γεμάτη ἐμπάθεια. Κινεῖται στή λογική τῆς ἐκδίκησης καί τῆς ἀνταπόδοσης. Ὁ ἀνθρώπινος νόμος ἔχει ἀμέτρητα κενά καί γι' αὐτό ἐρμηνεύεται κατά τήν κρίση τοῦ κάθε νομικοῦ. Ὁ ἀνθρώπινος νόμος ἀλλάζει ἀνάλογα μέ τά δεδομένα καί τίς συνθήκες τῆς κάθε ἐποχῆς. Εἶναι ρευστός, μυωπικός, μεροληπτικός, σύμμαχος πολλές φορές τῶν ἰσχυρῶν καί τῶν ἀδικούντων. Εἶναι γεμάτος παραθυράκια πού, ἀντί νά φωτίζουν τούς ἀνθρώπους, ἐνίοτε τούς γεμίζουν μέ τίς βρωμερές ἀναθυμιάσεις τῆς ἀδικίας καί τῆς ἀπανθρωπιᾶς. Ἐντούτοις εἶναι ἀπαραίτητος, διότι χωρίς τόν ἀνθρώπινο νόμο ἡ κοινωνία μετατρέπεται σέ μία ζούγκλα, στήν

όποια οί πτωτικοί άνθρωποι γίνονται ό ένας για τόν άλλον θηρία αδίιστακτα και άδηφάγα.

Υπάρχει, βεβαίως, και ό νόμος τής συνείδησης. Είναι ό έσωτερικός άγραφος νόμος τής προσωπικότητας του καθενός. Η συνείδηση είναι κάτι πού τό διαθέτουν όλοι οί άνθρωποι του πλανήτη, ανεξαρτήτως θρησκείας, ιδεολογίας και τάξης. Η συνείδηση είναι ή μυστική φωνή του Θεού μέσα στην ψυχή του ανθρώπου, ή όποια τόν έπιβραβεύει, όταν κάνει τό σωστό, και τόν έλέγχει, όταν κάνει τό λάθος. Όλοι αγαπούμε τήν έπιβράβευση τής συνείδησης. Κανείς όμως δέν χάρεται, όταν ή συνείδησή του τόν τύπτει και τόν έλέγχει. Ως εκ τούτου αναπτύσσουμε μηχανισμούς, μέ τούς όποιους άμβλύνουμε τή συνείδησή μας, τήν αναισθητοποιούμε, τήν τυφλώνουμε και τήν καθιστούμε άνίκανη νά ξεχωρίσει τό σωστό από τό λάθος. Οί ναρκωμένες συνειδήσεις

τῶν ἀνθρώπων εὐθύνονται γιά τήν τραγική σκληρότητα πού βασιλεύει στήν ἐποχή μας.

Ἐκτός ἀπό τόν ἀνθρώπινο νόμο καί ἀπό τόν νόμο τῆς συνείδησης, ὑπάρχει καί ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ. Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀποτύπωση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Ὁ νόμος καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι οἱ προδιαγραφές, μέ τίς ὁποῖες ἐπιθύμησε ὁ Θεός νά πλάσει τόν κόσμο, καί ὁ τρόπος, μέ τόν ὁποῖο ἐπιθυμεῖ ὁ Θεός νά ζεῖ ὁ κόσμος, ἔτσι ὥστε νά μήν παραβιάζονται αὐτές οἱ προδιαγραφές. Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἔχει νά κάνει μέ τήν οὐσία τῶν πλασμάτων Του καί ὄχι μέ τή συμπεριφορά τους. Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἐκφράζει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἀναφέρεται στήν ὄντολογία, δηλαδή στή φύση τῆς ὑπαρξης τοῦ κάθε πλάσματος. Ἐάν κάποιος παραβιάζει τόν ἀνθρώπινο νόμο, γίνεται παράνομος. Ἐάν κάποιος παραβιάζει τόν νόμο τῆς συνείδησης, γίνεται ἀνήθικος. Ἐάν κάποιος παραβιάζει τόν

νόμο του Θεού, γίνεται άρρωστος. Όταν ο άνθρωπος κάνει ανυπακοή στο θέλημα του Θεού και στον νόμο Του, ο οποίος εκφράζει αυτό το θέλημα, φθείρεται, ασθενεί και πεθαίνει. Αυτή ή φθορά και ο θάνατος δέν είναι τιμωρίες του Θεού. Είναι τό αναμενόμενο αποτέλεσμα πού έρχεται, όταν ο άνθρωπος δέν σέβεται τά γνωρίσματα, τίς προδιαγραφές και τά όρια τής φύσης του, τά όποια είναι τό θέλημα του Θεού. Αυτόν τόν νόμο Του ο Θεός τόν αποτύπωσε στα θεόπνευστα κείμενα τής Αγίας Γραφής και στην Ίερή Παράδοση, δηλαδή στη ζωή τής Αγίας Του Εκκλησίας.

Όταν, λοιπόν, ο νομοθέτης Κύριος ρωτάει τόν νομομαθή νεαρό νομικό «έν τῷ νόμῳ τί γέγραπται;», δέν έννοεί τόν ανθρώπινο νόμο ούτε τόν νόμο τής συνείδησης, αλλά έννοεί τόν νόμο του Θεού. Η αποκορύφωση του θείου νόμου είναι ή αγάπη. Ο Χριστός λέγει τήν παραβολή του Καλού Σαμαρείτη, για να δείξει

ὅτι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι νά ἀγαπᾶμε. Μᾶς ἔπλασε γιά νά ἀγαπᾶμε. Ἡ ἀγάπη εἶναι τό κύριο γνώρισμα τῶν φυσικῶν μας προδιαγραφῶν. Ἡ ἔλλειψη τῆς ἀγάπης φέρνει τή φθορά. Τό βλέπουμε στούς ληστές τῆς παραβολῆς. Ἡ ἐπιλεκτική ἀγάπη συντηρεῖ τή φθορά καί μπορεῖ νά ἐπιφέρει τόν θάνατο. Τό βλέπουμε στόν ἱερέα καί στόν λευίτη. Ἡ τέλεια, ἀνιδιοτελής καί θυσιαστική ἀγάπη, ἡ ὀλοκληρωμένη ἀγάπη, πού δέν ἔχει σύνορα, πού δέν προσέχει γνωριμίες, πού δέν κάμπτεται ἀπό ἐμπόδια, αὐτή ἡ θεοειδής ἀγάπη φέρνει τήν ἀποκατάσταση τῆς φθορᾶς, τή θεραπεία καί τή λύτρωση. Τό βλέπουμε στόν Καλό Σαμαρείτη.

Ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας εἶναι νά ξαναθυμηθοῦμε τόν νόμο τοῦ Θεοῦ, διότι τόν ξεχάσαμε, ὅταν χάσαμε τήν Ἐδέμ. Νά ζοῦμε «ἐν τῷ νόμῳ» τοῦ Θεοῦ. Νά προβληματιζόμαστε γιά κάθε σκέψη, λόγο ἢ ἐνέργεια ἐάν

συμφωνεῖ καί ἀναπαύεται «ἐν τῷ νόμῳ» τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός μᾶς βοηθάει σ' αὐτή τήν ἀναζήτηση μέ τήν ὑπαρξή τοῦ πνευματικοῦ, ὁ ὁποῖος διερμηνεύει σωστά τόν νόμο τοῦ Θεοῦ στόν καθένα χωριστά καί προσωπικά. Καλό εἶναι ὅλους τοὺς νόμους νά τοὺς σεβόμαστε. Νά μὴν εἴμαστε οὔτε παράνομοι οὔτε ἀνήθικοι. Τό πιο σημαντικό, ὅμως, εἶναι νά παραμένουμε ὑγιεῖς. Νά εἴμαστε ὑγιεῖς στήν ψυχή καί στό σῶμα μέ μία ὑγεία πού προέρχεται ἀπό τήν ὑπακοή στόν θεῖο νόμο. Βεβαίως θά ξεπληρώσουμε ὅλα τά παλαιά καί νέα ὀφλήματα τῶν ἁμαρτιῶν μας μέ τή φθορά καί τόν θάνατο. Ὅμως μέ τή μετάνοια καί τή βίωση τοῦ θείου θελήματος θά ξαναβροῦμε τήν ἀληθινή ζωή καί τήν ἀφθαρσία, πού ὁ ζωοδότης Κύριος χαρίζει σέ ὅσους σέβονται τόν νόμο Του. Αὐτό ὑποσχέθηκε ὡς δῶρο ἀγάπης στά ὑπάκουα παιδιά Του γιά τό παρόν καί γιά αἰώνιο μέλλον. Ἀμήν.